

הדלקת נרות: 19:08

צאת שבת: 20:18

מוצ"ש לר"ת: 21:12

הזמנים לפי אופק ירושלים

שבת
מברכין!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קזואס שליט"א

ביחד

"עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ" - הניגוד הוא העזרה

למדנו שתווי הפנים של האשה שונים מתווי הפנים של האיש. פניה עדינות יותר, רכות יותר וכו', וזה מעיד על עדינותה ועל היותה רגשנית יותר. יסוד הרגש אצלה פועל הרבה יותר חזק מאשר אצל האיש, וקבלת ההחלטות שלה עוברת בעיקר דרך קו הרגש. לעומתה, לאיש פנים מוצקות יותר, מחוספסות וכו', וזה מעיד על אופיו הקר והשכלי. וכן קבלת ההחלטות של האיש עוברת בעיקר דרך קו השכל.

מכח שליטת הרגש אצל האשה היא ניחנה בסבלנות אין סופית לעסוק בפרטים קטנים, ובפעולות מוטוריות זעירות ועדינות. היא מסוגלת לחזור על אותם פרטים אלפי פעמים מבלי להתייאש. ואדרבה, יש לה בזה ענין וסיפוק. לעומת זאת לאיש קשה מאד לבצע את אותם פעולות ולחזור על אותם פרטים קטנים עוד ועוד... זה למעלה מסבלנותו. זו הסיבה שמקצוע המזכירות מתאים יותר לנשים מאשר לגברים. מספר דוגמאות לכך:

• אשה מסוגלת לרקום גוֹבֵלָן במשך חורף שלם תוך כדי שיחות טלפון והתעסקויות נוספות. מאידך, תנו לגבר לרקום גוֹבֵלָן... כל אצבע שלו כמו נקניקיה... רק להרים את המחט לקח לו רבע שעה... הוא דקר את עצמו פעמיים וזרק את הכל והלך... זה לא מתאים לו. היא מסוגלת לסרוג אפודת צמר עם שבעה חוטים ו- 2000 עיניים... והוא, תנסו לתת לו מסרגה אחת ועין אחת... אחרי כמה דקות הוא יעקם את המסרגה וילך. אבל אם תתנו לו גי'פ, טלפון ושני פועלים, את הבנין הוא יהרוס ויבנה מחדש. יותר קל לו להזיז בנינים מאשר להרים סיכה. אם נסכם נוכל לומר שהאיש עסוק יותר במאקרו - בגדול, והאשה עסוקה יותר במיקרו.

• לאחר שטיפת הבית, אשה לעולם לא תשאיר את הכסאות על השולחן. היא תחכה 10 דקות עד שהרצפה תתייבש. ראיתם פעם גבר שמחכה שהרצפה תתייבש??? הוא עובר בתוך המים על קצות האצבעות ואומר: אני לא דורך, אני עובר בפינות... לאחר שהרצפה התייבשה, היא ניגשת לסידור הכסאות סביב השולחן בסבלנות אין קץ. היא מורידה את הכסאות אחד אחד, מצמידה את המשענות שלהם לשולחן, פורסת מפה, ומעליה שעונית ומעל הכל ניילונית. מעל זה היא שמה מפיון ואגרטלון ותוקעת בו שלושה פרחים... אח"כ היא הולכת לשני כוונים מנוגדים בחדר, לראות שהכל מכוון למקום.

(מתוך הספר 'ביחד')

פרשת השבוע

כח הדיבור

"אִישׁ כִּי יִדַּר נֶדֶר לַיהוָה אִם הִשָּׁבַע שְׁבַע לְאִסֹּר אֶסֶר עַל נַפְשׁוֹ לֹא יַחַל דְּבָרוֹ כְּכֹל הַיֵּצֵא מִפִּי יַעֲשֶׂה". ענין הנדרים והשבועות הוא דבר חמור הנוגע לכל מציאותו של האדם.

כשהקב"ה ברא את האדם נאמר: "וַיִּפַּח בְּאַפִּי נְשָׁמַת חַיִּים וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה" אונקלוס תרגם את המילים – "נפש חיה" – רוח ממלא – כלומר יכולת הדיבור.

ארבע דרגות ישנם בטבע – דומם, צומח, חי, מדבר. המדבר הוא האדם שהוא פאר הבריאה. אף חיה לא מדברת ברמה של בן אדם אלא מסמנת ומאותת אחת לשניה, מה שאין כן האדם שקיבל כח שיכול לבנות ולהרוס והוא כח הדיבור.

כולנו מכירים את מאמר חז"ל – מות וחיים ביד הלשון. בדיבור אפשר לברוא עולמות. וכתבו המקובלים שכאשר אדם מדבר ומבטא את המילים והאותיות בשפתיו עולה הקול למעלה ומנענע את צינורות השפע ומוריד שפע לעולם, ואם היינו יודעים לומר את הצרופים הנכונים של המילים יכולנו לברוא עצמים ובעלי חיים.

ידוע שהמהר"ל מפראג ברא גולם בכח ספר היצירה, וכן מובא בתלמוד שהאמוראים בראו בדיבורם עגלה בערב שבת והיו אוכלים אותה בשבת. לעומת זאת על ידי דיבור אחד לא נכון אפשר להרוס עולמות ולהשמיד אומות שלמות כמו שלמדנו בפרשת בלק, שבלעם יכל במילה אחת להשמיד עם שלם. כיון שכך, יש בכח הדיבור לברוא ולקבוע מציאות חדשה שלא היתה קודם. לכן, כשאדם מבטח דבר כלשהוא נקבע מציאות חדשה שצריכה לבא על תיקונה. וכשאדם נודר או נשבע נברא מזה מלאך שמצפה מתי יגיע הדבר לידי ביצוע.

ראיה לזה, כשיעקב אבינו הלך ללבן הוא נדר ואמר: "וַיִּדַּר יַעֲקֹב נֶדֶר לְאִמֹּר אִם־יִהְיֶה אֱלֹהִים עִמָּדִי וְשָׁמְרֵנִי בְּדַרְךְ הַזֶּה אֲשֶׁר אֲנֹכִי הוֹלֵךְ וְנִתְּנָלִי לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבְגָד לְלַבֵּשׁ וְשִׁבְתִּי בְשָׁלוֹם אֶל־בֵּית אָבִי... וְכָל אֲשֶׁר תִּתֶּן לִי עֲשֶׂר אֶעֱשְׂרֶנּוּ לְךָ". כשסיים יעקב את שליחותו אצל לבן פגש אותו המלאך ואמר לו כך: "וַיֹּאמֶר אֵלַי מַלְאָךְ הָאֱלֹהִים... אֲנֹכִי הָאֵל בֵּית אֵל אֲשֶׁר מְשַׁחֵת שָׁם מִצְבֵּה אֲשֶׁר נִדְרַתְּ לִי שָׁם נֶדֶר... מִכָּאן לִמְדוּ שֶׁכֹּאשֶׁר אָדָם נוֹדֵר נִבְרָא מִזֶּה מַלְאָךְ שְׂדוּרֵשׁ וּמַחְכָּה לַעֲת בּוֹ תִּתְבַצֵּעַ הַהִבְטָחָה.

לכן כתוב בפרשתנו – "... לא יחל דברו" מזה שכתוב "לא יחל" כלומר לא יחלל דברו למדנו שהדיבור שלנו הוא קדוש! עכשיו מובן למה לפני ראש השנה ויום כיפור עושים כל כך הרבה פעמים התרת נדרים. אי אפשר לבא ולעמוד לפני הקב"ה בתפילות כאשר השבועות והנדרים מעכבים.

לכן, קוראים יקרים עלינו להימנע ככל האפשר מלהשתמש בלשונות של נדר ושבועה. לא לומר – בחיי, בספר תורה, בילדים, שכה יהיה לי טוב, ולשונות כיוצא בזה. ומי שאומר – רק אמרתי ולא עשיתי כלום, לא מבין מהו כח הדיבור ועד היכן הדברים מגיעים. נשתדל שאם הבטחנו דבר נקיים אותו והמילה שלנו תהיה מילה, ואז כאשר נבקש בתפילה מהקב"ה הוא לא ישבור לנו את המילה ויקיים בקשותינו.

בברכת שבת שלום – אבנר קזואס

ביתנו

איש עסקים הלך ברחוב ועבר ליד קבצן. הקבצן: "תגיד אחי יש מצב לעזרה בכמה שקלים?" האיש: "אה, אם אתן לך כסף בטח תקנה עם זה אלכוהול..." הקבצן: "מה פתאום, אני בחיים לא שותה!" האיש: "אז אתה רוצה כסף בשביל סיגריות?" הקבצן: "בחיים לא עישנתי!" האיש: "אז בטח תבזבז את זה על הימורים!" הקבצן: "בחיים לא הימרת!" האיש: "אני רוצה להזמין אותך אלי הביתה. אני רוצה שאשתי תכיר אותך..." הקבצן: "מה? למה?! נראה לך שהיא תשמח שאדם מטונף ולבוש סמרטוטים כמוני יכנס ככה לבית?" האיש: "אני חייב להראות לה מה קורה לגבר שלא שותה, לא מעשן ולא מהמר..."

כיוון למטרה

קוראים יקרים, חינוך הילדים מתחיל למעשה בזמן שהיינו רווקים. אמרו חז"ל 'מעשה אבות סימן לבנים'. כלומר מה שאירע לאבות אירע גם לבנים.

הרעיון מאחורי הדברים הוא שתכונות שפיתחנו בתקופת הרווקות, שמרנו על הפה, עידנו את הדחפים, השתלטנו על היצרים ולמדנו להסתפק במועט, יועברו באופן אוטומטי לילדים שייולדו.

צריך לדעת שהחתונה עצמה לא משנה כלום במהותו של האדם. עם אותה הכנה שהיתה לפני יום החתונה, נמשיך לחיים.

עלה לבמת הקידושין איציק, ירד ממנה 'משה רבינו'? לא, ירד ממנה איציק עם הפה הנקי או הפה הלא נקי.

עלתה לבמת החופה ציפי, ירדה ממנה 'שרה אמנו'? לא, ירדה משם ציפי עם התכונות הטובות או הלא טובות.

כאשר נבוא למסגרת הנישואין כשאנו איש ואשה מובחרים יקל לנו מאד לתת לילדים דוגמא אישית, כי הילדים הם החקיינים הטובים ביותר של ההורים.

כולנו מכירים את המשחק חץ וקשת. וכולנו יודעים שבשעת הירי, אם לא נתאם בין הנשימות לבין שחרור החץ, נפספס את המטרה.

נשאלת השאלה מאיזה רגע בחינוך הילד מתחילה יריית החץ הקריטית?

בהזדמנויות שונות שאלתי את השאלה הזאת.

יש שאמרו מגיל 5 ויש שאמרו מגיל 0 כלומר יום הלידה. ויש שטענו מתקופת ההיריון. אבל חז"ל גילו לנו שהחינוך מתחיל מתקופת הרווקות של ההורים.

מסופר על החזון אי"ש זצ"ל שהגיעו אליו אב עם בנו בן ה 5 והוא ביקש מהרב ללמד אותו כיצד לחנך את הילד.

אמר לו החזון אי"ש: איחרת את השאלה בחמש עשרה שנים. ענה לו האב: אבל רק לפני 6 שנים התחתנתי?

השיב לו הרב: נכון, את השאלה הזו היית צריך לשאול עוד כשהיית רווק.

סיפור לשבת

הגאון הרב יעקב ציון עדס זצ"ל

מסופר, שהיה אדם שנהג באורח קבע לקצר את דרכו דרך הבית של רבינו. נכנס מהחצר הקדמית, חצה את הסלון הצר ויצא מהחצר האחורית, מנהג בעל בית! ורבינו החריש בסלחנות ומעולם לא אמר לו מאומה. בהטעימו: "אנחנו רק אורחים בעולם הזה".

פעם אחת יצא רבינו בשעה מוקדמת ביום שישי לרכוש מספר מצרכים לכבוד שבת. בדרך פגש בקשיש בוכה. עצר ושאל לסיבת בכיו. סיפר לו האיש, שענינו כואבות ואין מי שייקחהו לרופא. רבינו לא היסס, נטלו עימו לרופא העיניים המפורסם ד"ר טיכו והמתין יחד איתו, עד שיגיע תורו. התור היה ארוך ושעות אחדות חלפו, עד שנכנס לרופא, בתום הביקור ליווה רבינו את הזקן לביתו, ורק אז הלך לרכוש את צרכי השבת ושב לביתו.

פעם אחת ניגש אליו אדם עם שלושת ילדיו ואמר בקול: "רבי! אלו שלושת בנדי!". וסיפר האיש, כי לאחר שהיה נשוי כעשר שנים ועדיין לא נפקד בפרי בטן פנה לרבינו וסיפר לו, שהחליט לגרש את אשתו. הרב כששמע זאת החל לפייסו ולשכנעו, שיחכה עוד שנה. והוסיף ואמר, כי אביו הגאון המקובל רבי אברהם עדס זצוק"ל היה מתפלל על עקרות, ותפילתו הייתה עושה פירות, ועתה משנסתלק אביו, הוא מבטיח לו, כי כשיבוא לירושלים, יעלה על קברו ויתפלל עליו, שייפקד בבנים ובוודאי שזכות אביו תועיל גם עתה. שמע האיש בקול הרב והמתין ובחסדי ה' נפקד וה' חנן אותו בשלושה בנים בזכות תפילתו של רבינו.

בהיותו נער כבן 16 שנה פרצה מלחמת העולם הראשונה. הרעב בירושלים היה כבד ללא נשוא, אך רבינו עסק בלימוד התורה הקדושה ודבר לא הפריעו. גם לאחר נישואיו כשהיה מטופל בילדים רכים, לא התבטל מלימודו, והיה מנענע את העריסה, כשהגמרא על ברכיו, וידו מלטפת את התינוק. באחת הפעמים סיפר לאביו, שראה את דמות הרמב"ם בחלום, נישק את ידו וקיבל את ברכתו. שאלו אביו: "האם נראה הוא כך וכך?" הופתע הבן ותמה מהיכן ידע. השיב האב, כי בעליית נשמה רואה הוא את דמויות הצדיקים ומכיר את הרמב"ם... (עין חמד)

מעשה ועל דלתו של רבינו התדפק תלמיד חכם צעיר, רבי יהושע פרגי פייטוסי, לימים רבה של צפת, וביקש להיבחן לדיינות. הרב שאל לשמו ומקומו, והבין, שהגיע זה עתה מצפת.

באותם הזמנים נסיעה ממקום למקום, ביחוד כשמדובר ממקום רחוק, לא הייתה דבר של מה בכך, והלה יצא בשעת בוקר מוקדמת כדי להגיע לרבינו. "בוודאי עדיין לא הספקת לאכול ארוחת בוקר ואינני מסכים, שתיבחן אצלי כשאתה רעב", ומיד קם ופנה למטבח לערוך לפניו את השולחן.

כשסיים לשוחח עימו ולתהות על קנקנו, גילה, שמדובר בתלמיד חכם מופלג, ויש לעשות הכול כדי שייבחר לדיינות, הדרך אותו למי לגשת ועם מי לדבר, איזה טפסים למלא, ואיזה מיותרים. רגע לפני צאתו לדרך, הרהר רבי יעקב קלות בשל העובדה, כי הלה לבש בגדים פשוטים ביותר.

"חושבני, שבועדת הקבלה יש אנשים שמסתכלים על המראה החיצוני. המתן רגע". רבינו נכנס לחדר הפנימי, פשט את גלימתו המכובדת ומצנפתו השחורה והגיש לאורח. "אם תלבש בגדים אלו, הם יהיו לך לעזרי". ואכן הלה התקבל לדיינות.

רבינו התגורר בדירה קטנה, שהדלות בלטה בה בכל פינה. גם כאשר ניסו מכריו ומוקיריו להנותו במתנות, שיש בהן מותרות, סירב בכל תוקף. באחת הפעמים אף התבטא ואמר: "לסבי לא היה כלום, לאבי לא היה כלום, ומדוע אתם רוצים להעשיר אותי?".

הוא חי והרגיש, שהעולם הזה פרוזדור, ולכן לא היה חפץ לעשות בו שום דבר המורה על קביעות. אף בזמנים, שרווח לו, ויכול היה להרשות לעצמו יותר מהמינימום, עדיין העדיף להסתפק במועט ואף סירב לעבור לדירה מרווחת והעדיף לעזור לבניו, העוסקים בתורה ולסייע לתלמידי חכמים.

הדרכת חתנים וכלות

מדריכי חתנים ומדריכות כלות
מקצועיים ומנוסים מוסמכים
ע"י הרב אבנר קוואס, בכל רחבי הארץ.

1599-59-59-39

לקבלת סרטונים, ניוזלטר וזמני הרצאות

בנושאי זוגיות וחינוך ילדים

מאת הרב אבנר קוואס שליט"א

ניתן להצטרף לקבוצת ה WhatsApp

להצטרפות לחצו כאן

הצטרפו
עוד היום!

או ע"י בקשת הצטרפות לטלפון

0552-766-799